

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA**NR 277/15/COL****z dnia 6 lipca 2015 r.**

wyłaczająca niektóre usługi logistyczne świadczone przez Posten Norge AS z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych [2016/488]

URZĄD NADZORU EFTA („URZĄD”),

uwzględniając akt, o którym mowa w pkt 4 załącznika XVI do Porozumienia EOG określający procedury udzielania zamówień publicznych w sektorze usług użyteczności publicznej (dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 30 ust. 1, 5 i 6,

uwzględniając Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności jego art. 1 i 3 oraz protokół 1 do tego porozumienia,

uwzględniając decyzję Urzędu z dnia 19 kwietnia 2012 r. upoważniającą członka ponoszącego szczególną odpowiedzialność za zamówienia publiczne do podejmowania niektórych decyzji w dziedzinie zamówień publicznych (decyzja nr 136/12/COL),

po konsultacji z Komitetem EFTA ds. Zamówień Publicznych,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. STAN FAKTYCZNY

- (1) W piśmie z dnia 20 marca 2015 r. ⁽²⁾, i w następstwie rozmów poprzedzających zgłoszenie, Urząd otrzymał złożony przez Posten Norge AS („Norway Post”) wniosek w sprawie przyjęcia decyzji dotyczącej stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE w odniesieniu do niektórych usług logistycznych. Urząd poinformował Norwegię o otrzymaniu przedmiotowego wniosku ⁽³⁾. Pismem z dnia 1 czerwca 2015 r. ⁽⁴⁾ Norway Post zmieniło zakres swojego wniosku, w wyniku konsultacji z Urzędem. Pismami z dnia 10 czerwca 2015 r. Urząd skonsultował się z Komitetem EFTA ds. Zamówień Publicznych i zwrócił się do niego o przedstawienie opinii na piśmie ⁽⁵⁾. Komitet EFTA ds. Zamówień Publicznych jednogłośnie wydał pozytywną opinię na temat projektu decyzji Urzędu w dniu 26 czerwca 2015 r. ⁽⁶⁾.
- (2) Zmieniony wniosek Norway Post dotyczy następujących usług logistycznych zdefiniowanych przez Norway Post:
- a) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami („B2B”) – w skali kraju – usługa odnosząca się do dystrybucji przesyłek o wadze nieprzekraczającej 35 kg wysłanych przez przedsiębiorstwa i dostarczanych przedsiębiorstwom w Norwegii (w tym przesyłek przychodzących, polegających na dostawie przesyłek przez operatora pocztowego lub dostawcę usług logistycznych w Norwegii w imieniu operatora pocztowego lub dostawcy usług logistycznych za granicą);
 - b) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami – międzynarodowe przesyłki wychodzące – usługa polegająca na dystrybucji przesyłek o wadze nieprzekraczającej 35 kg wysyłanych przez przedsiębiorstwa w Norwegii do przedsiębiorstw za granicą;
 - c) ekspresowe („w 1 dzień”/w ciągu nocy) doręczanie przesyłek – w skali kraju – usługa polegająca na dystrybucji przesyłek i towarów do przedsiębiorstw w Norwegii, z gwarantowaną dostawą następnego dnia przed upływem ustalonego terminu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Otrzymane przez Urząd w dniu 23 marca 2015 r. – zob. dokument nr 752259.

⁽³⁾ Dokumenty nr 760094, 757507 i 758208.

⁽⁴⁾ Dokument nr 758924.

⁽⁵⁾ Dokumenty nr 758020, 759785 i 759788.

⁽⁶⁾ Dokument nr 762175.

- d) ekspresowe doręczanie przesyłek – zasięg międzynarodowy (w tym przesyłek przychodzących i wychodzących) – usługa odnosząca się do ekspresowego transportu przesyłek do i z Norwegii;
 - e) zbiorcze ładunki towarów lub ładunki drobnicowe, odnoszące się do dystrybucji towarów o masie od 35 kg do 2,5 tony (nie paczki), obsługiwane przez sieć terminali, z wyłączeniem transportu termicznego i transportu masowego oraz przypadków, w których większa liczba produktów dostarczana jest do tych samych odbiorców;
 - f) ładunek częściowy, odnoszący się do dystrybucji towarów o wadze powyżej 2 ton do 2,5 ton, których nie obsługuje się w terminalach, lecz dostarcza transportem drogowym lub kolejowym, z wyłączeniem transportu termicznego i transportu masowego.
- (3) Do wniosku dołączono sprawozdanie krajowego organu ds. konkurencji, tj. Konkurransetilsynet („norweski organ ds. konkurencji”), w którym stwierdzono, że działalność Norway Post była narażona na znaczną konkurencję na wszystkich rynkach, które zostały zgłoszone Urzędowi.

II. RAMY PRAWNE

- (4) W art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE umożliwia się wyłączenie w odniesieniu do wymogów ustanowionych w przepisach dotyczących zamówień publicznych w sytuacji, gdy uczestnicy rynku działają w konkurencyjnym środowisku. Zgodnie z art. 30 ust. 1 ww. dyrektywy:

„Zamówienia mające na celu umożliwienie prowadzenia działalności wymienionej w art. 3–7 nie podlegają niniejszej dyrektywie, jeżeli w państwie członkowskim, w którym ta działalność jest wykonywana, bezpośrednio podlega ona konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony.”.

- (5) W art. 30 ust. 1 dyrektywy określa się dwa wymogi, które muszą zostać spełnione przed przyznaniem przez Urząd wyłączenia na mocy art. 30 ust. 5, z uwzględnieniem art. 30 ust. 6 dyrektywy.
- (6) Pierwszy wymóg wskazany w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE stanowi, iż działalność należy prowadzić na rynku, do którego dostęp nie jest ograniczony. Zgodnie z art. 30 ust. 3 dyrektywy dostęp do rynku uznaje się za nieograniczony, jeżeli państwo członkowskie wdrożyło i stosuje właściwe przepisy prawa EOG, otwierające dany sektor lub jego część.
- (7) Art. 30 ust. 5 dyrektywy 2004/17/WE umożliwia Urzędowi podejmowanie decyzji na podstawie art. 30 ust. 1 na wniosek podmiotu zamawiającego, jeżeli ustawodawstwo danego państwa przewiduje taką możliwość. Wymóg ten jest spełniony w przypadku Norwegii. Dyrektywę 2004/17/WE wdrożono do norweskiego porządku prawnego za pomocą Ustawy nr 69 o zamówieniach publicznych z dnia 16 lipca 1999 r. ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenia nr 403 z dnia 7 kwietnia 2006 r. w sprawie przepisów dotyczących zamówień publicznych w sektorach dostaw (usługi zaopatrzenia w wodę i energię, usługi transportowe i pocztowe) ⁽⁸⁾. W sekcji 15-1 rozporządzenia nr 403 określa się warunki i procedury stosowania art. 30 dyrektywy w odniesieniu do norweskich podmiotów zamawiających. W rozporządzeniu nr 403 przewiduje się, że podmioty zamawiające mogą zwrócić się do Urzędu o podjęcie decyzji w sprawie stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE względem danej działalności w Norwegii. Przed złożeniem wniosku podmioty zamawiające mogą, w stosownych przypadkach, otrzymać poświadczenie wydane przez krajowy organ ds. konkurencji.
- (8) Zgodnie z art. 30 ust. 3 dyrektywy w pkt F załącznika XI do dyrektywy 2004/17/WE umieszczono odniesienie do stosownych przepisów EOG, w przypadku danego wniosku, czyli do dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁹⁾. Norwegia wdrożyła dyrektywę 97/67/WE do krajowego porządku prawnego, a także pierwsze zmiany do niej wprowadzone na mocy dyrektywy zmieniającej 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁰⁾. Najnowsze zmiany do dyrektywy 97/67/WE, wprowadzone na mocy dyrektywy zmieniającej Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE ⁽¹¹⁾, nie zostały jednak dotychczas włączone do Porozumienia EOG.

⁽⁷⁾ Lov 16. juli 1999 nr. 69 om offentlige anskaffelser.

⁽⁸⁾ Forskrift 7. april 2006 nr. 403 om innkjøpsregler i forsyningssektorene (vann- og energiforsyning, transport og posttjenester).

⁽⁹⁾ Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15 z 21.1.1998, s. 14). Akt, o którym mowa w pkt 5d załącznika XI do Porozumienia EOG.

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.U. L 176 z 5.7.2002, s. 21). Akt, o którym mowa w pkt 5d załącznika XI do Porozumienia EOG.

⁽¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego uruchomienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz.U. L 52 z 27.2.2008, s. 3).

Pomimo tego przepisy zawarte w tych najnowszych zmianach do dyrektywy 97/67/WE nie mają wpływu na działania objęte wnioskiem i w związku z tym nie istnieją przeszkody prawne, aby uznać, że założenie określone w art. 30 ust. 3 dyrektywy 2004/17/WE jest spełnione.

- (9) Zgodnie z drugim wymogiem określonym w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE działalność prowadzona w państwie EFTA bezpośrednio podlega konkurencji. Kwestię, czy działalność bezpośrednio podlega konkurencji rozstrzyga się na podstawie „kryteriów zgodnych z przepisami Traktatu dotyczącymi konkurencji, takich jak: cechy danych towarów lub usług, istnienie alternatywnych towarów lub usług, ceny oraz rzeczywista lub potencjalna obecność więcej niż jednego dostawcy omawianych towarów lub usług”⁽¹²⁾.
- (10) Istnienie bezpośredniego podlegania konkurencji ocenia się na podstawie różnych wskaźników, z których żaden nie jest, jako taki, decydujący. W odniesieniu do rynków objętych niniejszą decyzją jednym z kryteriów, które należy uwzględnić, jest udział w rynku najważniejszych podmiotów działających na danym rynku. Innym kryterium jest stopień koncentracji na tych rynkach⁽¹³⁾. Oceny, czy działalność bezpośrednio podlega konkurencji, dokonuje się na podstawie obiektywnych kryteriów, uwzględniających specyfikę danego sektora. Jako że warunki dla różnych rodzajów działalności objętych niniejszą decyzją są odmienne, należy dokonać osobnej oceny w odniesieniu do każdego istotnego rodzaju działalności lub rynku.
- (11) Chociaż możliwe jest, że przewidziano różne definicje rynku w poszczególnych przypadkach, nie ma konieczności ustalenia dokładnej definicji rynku właściwego w odniesieniu do usług wymienionych w zgłoszeniu przedłożonym przez Norway Post o ile wynik oceny pozostaje taki sam bez względu na to, czy opiera się na węższej czy szerszej definicji rynku.
- (12) Niniejszą decyzję przyjmuje się wyłącznie w celu przyznania wyłączenia na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE, bez uszczerbku dla stosowania przepisów dotyczących konkurencji.

III. OCENA

- (13) Należy pamiętać, że celem niniejszej decyzji jest ustalenie, czy usługi, których dotyczy wniosek, podlegają konkurencji (na rynkach, do których dostęp jest nieograniczony w rozumieniu art. 30 dyrektywy 2004/17/WE) w takim stopniu, że zapewnione zostanie — również w przypadku zwolnienia z obowiązku stosowania szczególnych przepisów dotyczących zamówień publicznych określonych w dyrektywie 2004/17/WE — przejrzyste i niedyskryminacyjne udzielanie zamówień związanych z prowadzeniem przedmiotowych rodzajów działalności na podstawie kryteriów umożliwiających nabywcom znalezienie rozwiązania, które ostatecznie będzie najkorzystniejsze ekonomicznie.
- (14) W tym kontekście należy przypomnieć, że zdefiniowane rynki zasadniczo charakteryzują się obecnością kilku dostawców usług logistycznych. Jednak do celów niniejszej decyzji i bez uszczerbku dla stosowania prawa konkurencji ogólnie w analizie podlegania konkurencji ocenione zostanie tylko, czy działania Norway Post są obecnie narażone na konkurencję na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony.
- (15) Jak wyjaśniono powyżej, Urząd musi stwierdzić, czy dane działania bezpośrednio podlegają konkurencji. W tym celu Urząd zbadał dowody przedstawione przez Norway Post oraz informacje przekazane przez norweski organ ds. konkurencji, konkurentów i klientów Norway Post. Należy zauważyć, że przy ustalaniu wielkości udziałów w rynku oraz poziomów koncentracji Urząd oparł się głównie na danych rynkowych dostarczonych przez Norway Post. Niektóre dane zostały potwierdzone w kontekście procesu gromadzenia informacji o rynku, ale Urząd nie był w stanie potwierdzić wszystkich danych dotyczących udziału w rynku.

⁽¹²⁾ Art. 30 ust. 2 dyrektywy 2004/17/WE.

⁽¹³⁾ Zob. również decyzja Urzędu nr 189/12/COL z dnia 22 maja 2012 r. wyłączająca produkcję i sprzedaż hurtową energii elektrycznej w Norwegii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 287 z 18.10.2012, s. 21 i Supplement EOG nr 58 z 18.10.2012, s. 14).

Definicja rynku – rynek produktowy

- (16) Zgodnie z praktyką decyzyjną Komisji Europejskiej w sprawach z zakresu prawa konkurencji⁽¹⁴⁾, a także w sprawach dotyczących wyłączeń na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE⁽¹⁵⁾ w odniesieniu do usług dostarczania przesyłek, wnioskodawca wyodrębnił właściwe rynki w oparciu o następujący podział:
- a) standardowe/odroczone i ekspresowe doręczanie przesyłek, w zależności od terminu przesyłki;
 - b) krajowe i międzynarodowe dostawy przesyłek;
 - c) doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami i konsumentami („B2C”) oraz między przedsiębiorstwami („B2B”); oraz
 - d) przesyłki i ładunki, według wagi, kształtu i niezbędnego sprzętu.

Definicja rynku – rynek geograficzny

- (17) Komisja Europejska („Komisja”) ustaliła w różnych decyzjach w sprawach z zakresu prawa konkurencji⁽¹⁶⁾, ale także w kontekście art. 30 dyrektywy 2004/17/WE⁽¹⁷⁾, że rynki geograficzne w przypadku krajowych i międzynarodowych usług doręczania przesyłek B2B, krajowych i międzynarodowych usług dostaw ekspresowych, ładunku drobnicowego/ładunków zbiorczych (towary lekkie) i usług związanych z ładunkiem częściowym mają zasięg krajowy. W odniesieniu do niektórych z tych rynków Komisja rozważała, czy ich zasięg może przekraczać zasięg rynków krajowych, ale nie doszła do wniosków końcowych w tej kwestii⁽¹⁸⁾. Taki podział wynika głównie z faktu, że usługi tego rodzaju świadczy się w skali kraju. Stanowisko wnioskodawcy jest zbieżne z wyżej wspomnianą praktyką Komisji.
- (18) Norweski organ ds. konkurencji doszedł do wniosku, iż dokładną geograficzną definicję właściwego rynku można pozostawić otwartą, ponieważ wynik analizy pozostaje taki sam bez względu na to, czy opiera się ona na wąskiej czy szerokiej definicji rynku⁽¹⁹⁾.
- (19) Biorąc pod uwagę, że nic nie wskazuje na szerszy lub węższy zasięg geograficzny rynków, do celów dokonania oceny, czy warunki ustanowione w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE zostały spełnione, i bez uszczerbku dla prawa konkurencji Urząd uznaje, że właściwym rynkiem geograficznym dla celów niniejszej decyzji jest terytorium Norwegii.
- (20) Poszczególne kwestie zostały omówione bardziej szczegółowo poniżej w odniesieniu do rynków produktowych, które zostały zgłoszone przez Norway Post.

⁽¹⁴⁾ Decyzja Komisji nr IV/M.1549 z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/ASG, pkt 10; decyzja Komisji COMP/M.3155 z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie Deutsche Post/Securicor, pkt 8; decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 49–63; i decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 156 i 164.

⁽¹⁵⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/154/UE z dnia 22 marca 2013 r. wyłączająca niektóre usługi w sektorze pocztowym na Węgrzech z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 86 z 26.3.2013, s. 22), pkt 9 i 18; decyzja Komisji 2010/142/UE z dnia 3 marca 2010 r. wyłączająca niektóre usługi w sektorze pocztowym w Austrii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 56 z 6.3.2010, s. 8), pkt 9–14; Decyzja Komisji 2009/46/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. wyłączająca niektóre usługi w sektorze pocztowym w Szwecji z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 50), pkt 16–24; i decyzja Komisji 2007/564/WE z dnia 6 sierpnia 2007 r. wyłączająca niektóre usługi w sektorze pocztowym w Finlandii, z wyłączeniem Wysp Alandzkich, ze stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 215 z 18.8.2007, s. 21), pkt 17–23.

⁽¹⁶⁾ Decyzja Komisji COMP/M.1347 z dnia 23 lutego 1999 r. w sprawie Deutsche Post/Securicor, pkt 32–34; decyzja Komisji IV/M.1405 z dnia 15 lutego 1999 r. w sprawie TNT Post Group/Jet Services, pkt 29–31; decyzja Komisji IV/M.1513 z dnia 1 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/Danzas/Nedlloyd, pkt 15–19; decyzja Komisji COMP/M.1549 z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/ASG, pkt 15–18; decyzja Komisji COMP/M.2908 z dnia 21 października 2002 r. w sprawie Deutsche Post/DHL (II), pkt 19 i 20; decyzja Komisji COMP/M.3155 z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie Deutsche Post/Securicor, pkt 11; decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 31–32; decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 64–74; decyzja Komisji nr COMP/M.6503 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie La Poste/Swiss Post/JV, pkt 53–56; i decyzja Komisji nr COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 241–243.

⁽¹⁷⁾ Decyzja Komisji 2013/154/UE, pkt 19.

⁽¹⁸⁾ Decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 25–27.

⁽¹⁹⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 4.

1.1. Rynek standardowych dostaw przesyłek między przedsiębiorstwami – w skali kraju

1.1.1. Właściwy rynek produktowy

- (21) Wnioskodawca zgłosił, że rynek standardowych dostaw przesyłek B2B w skali kraju należy definiować jako dystrybucję przesyłek o wadze nieprzekraczającej 35 kg pomiędzy przedsiębiorstwami, dostarczanych w Norwegii (w tym przesyłek przychodzących, polegających na dostawie przesyłek przez operatora pocztowego lub dostawcę usług logistycznych w Norwegii w imieniu operatora pocztowego lub dostawcy usług logistycznych za granicą) ⁽²⁰⁾.
- (22) W swojej decyzji w sprawie Norway Post/Privpak ⁽²¹⁾ Urząd stwierdził, że z usług doręczania przesyłek B2B korzystają klienci biznesowi, którzy wymagają dokonania doręczenia do lokalu innego przedsiębiorstwa w godzinach pracy. Klienci biznesowi zwracają uwagę na czas i są skłonni zapłacić znacznie więcej za takie usługi. Urząd stwierdził, że usługi doręczania przesyłek B2B charakteryzują się innymi właściwościami, cenami i przeznaczeniem niż usługi doręczania przesyłek między przedsiębiorstwami i konsumentami ⁽²²⁾. Wniosek ten wydaje się być zgodny z praktyką stosowaną przez Komisję, która określiła oddzielne rynki dostaw przesyłek w przypadku przedsiębiorstw i konsumentów prywatnych, ponieważ nie uznano, iż doręczenia B2B i B2C mogą się wzajemnie zastępować ⁽²³⁾.
- (23) Wnioskodawca również odróżnia rynek usług doręczania przesyłek B2B od rynku przewozów towarowych w związku z różnicami w cenach i obsłudze. Sortownie przesyłek dostawców usług B2B podlegają ograniczeniom wagowym w zależności od danej osoby będącej w stanie podnieść każdą przesyłkę, a także w zależności od łatwości obsługi przesyłki za pomocą urządzenia. Wnioskodawca twierdzi, że przesyłki o wadze ponad 35 kg nie są obsługiwane w tej samej sortowni, co przesyłki o wadze poniżej 35 kg. Wydaje się, że dostawcy usług stosują ograniczenia wagowe na poziomie od 30 do 35 kg ⁽²⁴⁾.
- (24) Jest to zgodne z praktyką Komisji, w ramach której zidentyfikowano odrębny rynek produktowy dla usług dostaw niewielkich przesyłek. Uznano, że istnieje odrębny rynek produktowy dla usług dostaw niewielkich przesyłek. W celu odróżnienia niewielkich przesyłek od przewozu towarowego ustalono próg w wysokości 31,5 kg, który wydawał się odpowiedni. Wynika to z tego, iż przewóz towarowy i transport niewielkich przesyłek zazwyczaj odbywają się przy wykorzystaniu różnych infrastruktur, które zostały zaprojektowane w inny sposób. Według badania rynku przeprowadzonego przez Komisję w jednej ze swoich ostatnich spraw respondenci potwierdzili, że nie istnieje jednolity limit wagowy w całym sektorze, pozwalający określić, które przesyłki są dopuszczalne w ramach sieci niewielkich przesyłek. Większość konkurentów wymieniała jednak limity wagowe wynoszące od 25 do 35 kg ⁽²⁵⁾.
- (25) Ponadto Norway Post uważa, że krajowe i międzynarodowe usługi standardowego doręczania przesyłek B2B również stanowią dwa odrębne rynki produktowe. Międzynarodowe przesyłki wychodzące zazwyczaj wymagają zaangażowania dwóch dostawców usług i różnych infrastruktur ⁽²⁶⁾. Powyższe stwierdzenie także jest zgodne z decyzjami Komisji, w których dokonywano rozróżnienia pomiędzy krajowym i międzynarodowym rynkiem usług dostaw niewielkich przesyłek ⁽²⁷⁾.
- (26) Wnioskodawca uważa, że krajowe usługi doręczania przesyłek B2B i usługi doręczania międzynarodowych przesyłek przychodzących są częścią tego samego rynku. Istnieje wiele decyzji Komisji, w których takie międzynarodowe przesyłki przychodzące włączano w zakres rynku krajowego ⁽²⁸⁾. Rozważanie tych rynków jako rynków oddzielnych lub jako części tego samego rynku nie wpłynie na ocenę końcową, w związku z czym do celów niniejszej decyzji nie dokonuje się dalszego rozróżnienia, a dokładną definicję właściwego rynku można zatem pozostawić otwartą.

⁽²⁰⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 23.

⁽²¹⁾ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 322/10/COL z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie Norway Post/Privpak.

⁽²²⁾ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 322/10/COL z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie Norway Post/Privpak, sekcja 1.2.1.2, pkt 360.

⁽²³⁾ Decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 58–63; decyzja Komisji 12009/46/WE, pkt 17 i 18; i Decyzja Komisji 2007/564/WE, pkt 17 i 18.

⁽²⁴⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 26.

⁽²⁵⁾ Decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 159–164 oraz decyzja Komisji IV/M.1513 z dnia 1 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/Danzas/Nedlloyd, pkt 10.

⁽²⁶⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 25.

⁽²⁷⁾ Decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 165–182 oraz decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 54–74.

⁽²⁸⁾ Decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 54–57. Zob. także decyzja wykonawcza Komisji 2010/142/UE, pkt 10 i 11; i decyzja wykonawcza Komisji 2014/184/UE z dnia 2 kwietnia 2014 r. wyłączająca niektóre usługi w sektorze pocztowym w Austrii z zakresu zastosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 101 z 4.4.2014, s. 4), pkt 29, 44 i 45 (w przypadku doręczania korespondencji).

- (27) W świetle powyższego Urząd stwierdza, do celów niniejszej decyzji, że istnieje odrębny rynek produktów dla dystrybucji przesyłek o wadze nieprzekraczającej 35 kg między przedsiębiorstwami w Norwegii.

1.1.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (28) Udział Norway Post w rynku krajowym usług doręczania B2B wynosił w 2013 r. około 35 % pod względem wartości. Szacowany łączny udział w rynku trzech największych konkurentów wynosił 33 %, wartość ta wzrastała corocznie od roku 2011. W tym kontekście udział PostNord pod względem wartości w 2013 r. wynosił 13 %, Schenker – 11 %, a UPS – 9 % ⁽²⁹⁾. Ponadto konkurenci Norway Post to przedsiębiorstwa międzynarodowe o możliwościach finansowych zapewniających rozwój; wydaje się także, iż klienci w większości stosują procedury przetargowe na dostawę usług, co względnie ułatwia zmienianie dostawcy usług. Okres trwania umowy jest także zazwyczaj krótki, a klienci są raczej w niewielkim stopniu lojalni wobec swoich dostawców ⁽³⁰⁾.
- (29) Norweski organ ds. konkurencji stwierdził, iż nie mógł zweryfikować danych o udziale w rynku dostarczonych przez Norway Post na podstawie informacji znajdujących się w jego posiadaniu, ale uznał, że Norway Post doświadcza konkurencji ze strony dużych międzynarodowych konkurentów i „jest narażony na znaczny stopień konkurencji na rynku usług standardowych dostaw przesyłek B2B” ⁽³¹⁾.
- (30) W związku z powyższym, a w szczególności biorąc pod uwagę obecne pozycje na rynku konkurentów oraz ich kondycję finansową, Urząd stwierdza, że rynek standardowych krajowych dostaw przesyłek B2B bezpośrednio podlega konkurencji.

1.2. Rynek standardowych dostaw przesyłek między przedsiębiorstwami – międzynarodowe przesyłki wychodzące

1.2.1. Właściwy rynek produktowy

- (31) Wnioskodawca twierdzi, że rynek międzynarodowych standardowych dostaw przesyłek B2B powinien być definiowany jako dystrybucja przesyłek wysyłanych przez przedsiębiorstwa w Norwegii do przedsiębiorstw za granicą i należy go odróżnić od krajowego rynku dostaw przesyłek B2B ⁽³²⁾.
- (32) Jak stwierdzono w motywie 16 powyżej i zgodnie z praktyką Komisji ⁽³³⁾, krajowe i międzynarodowe usługi standardowego doręczania przesyłek stanowią dwa odrębne rynki produktowe. Ponadto, jak wspomniano powyżej, wnioskodawca jest zdania, że rynek usług doręczania międzynarodowych przesyłek przychodzących powinien stanowić część krajowego rynku usług dostaw przesyłek B2B, zgodnie z szeregiem decyzji Komisji ⁽³⁴⁾.
- (33) Doręczanie międzynarodowych przesyłek wychodzących obejmuje odbiór, transport międzynarodowy i dostawę przesyłek za pomocą zupełnie innej sieci dystrybucji niż w przypadku krajowych usług doręczania przesyłek. W doręczaniu międzynarodowych przesyłek wychodzących zazwyczaj zaangażowanych jest dwóch dostawców usług logistycznych, jeden w kraju odbioru przesyłki i jeden w kraju docelowym. W kraju odbioru przesyłki dostawca usług logistycznych gromadzi przesyłki, które mają zostać przetransportowane do kilku krajów docelowych. Ten sam lub inny dostawca usług logistycznych dostarcza następnie przesyłki do ich ostatecznych miejsc przeznaczenia w kraju docelowym.
- (34) W świetle powyższego Urząd stwierdza, do celów niniejszej decyzji, że istnieje odrębny rynek produktów dla dystrybucji przesyłek o wadze nieprzekraczającej 35 kg wysyłanych przez przedsiębiorstwa w Norwegii do przedsiębiorstw za granicą.

⁽²⁹⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 102–105.

⁽³⁰⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 107 i 115.

⁽³¹⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 6.

⁽³²⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 25.

⁽³³⁾ Decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 54–74 oraz decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 165–182.

⁽³⁴⁾ Zob. motyw 26 powyżej.

1.2.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (35) Udział Norway Post w rynku usług standardowych dostaw międzynarodowych przesyłek wychodzących B2B w 2013 r. wyniósł pod względem wartości 9 %, natomiast udziały jego największych konkurentów wynosiły odpowiednio 26 % (DHL), 24 % (UPS) i 11 % (TNT) ⁽³⁵⁾. Wydaje się, iż obecność kilku silnych konkurentów na rynku stanowi o istnieniu wyraźnej presji konkurencyjnej.
- (36) Na podstawie powyższych ustaleń Urząd stwierdza, że rynek usług standardowych dostaw międzynarodowych przesyłek wychodzących B2B podlega bezpośrednio konkurencji. Wniosek ten jest zgodny z oceną norweskiego organu ds. konkurencji ⁽³⁶⁾.

1.3. Rynek ekspresowych (w 1 dzień/w ciągu nocy) dostaw przesyłek – w skali kraju

1.3.1. Właściwy rynek produktowy

- (37) Według wnioskodawcy istnieje odrębny rynek w zakresie dystrybucji przesyłek i towarów do przedsiębiorstw w Norwegii z gwarantowaną dostawą następnego ranka przed upływem ustalonego terminu. Takie usługi ekspresowe, które wnioskodawca nazywa usługami w 1 dzień lub w ciągu nocy, stanowią odrębny rynek produktowy od rynku usług standardowego doręczenia przesyłek B2B, charakteryzujących się terminem dostawy do popołudnia następnego dnia. Usługa doręczenia ekspresowego (w 1 dzień/w ciągu nocy) jest od dwóch do trzech razy droższa niż usługa standardowej lub odroczonej dostawy B2B ⁽³⁷⁾.
- (38) Jak wspomniano powyżej, wyznaczenie odrębnego rynku produktowego dla ekspresowego doręczania przesyłek, w oparciu o tempo dostaw, wydaje się być zgodne z praktyką decyzyjną Komisji ⁽³⁸⁾. Rozróżnienie wynika z faktu, iż te dwie usługi są świadczone za pomocą różnych infrastruktur i sieci, usługi ekspresowe są szybsze i bardziej niezawodne, a także wyraźnie droższe. Usługi doręczeń ekspresowych są zwykle realizowane nocą, wykonywane są niezawodnie na czas oraz obejmują szereg następujących usług dodanych: potwierdzenie odbioru, identyfikacja i śledzenie przesyłek, możliwość zmiany miejsca dostarczenia lub adresu w trakcie dostawy, dostawa do rąk własnych, elastyczne fakturowanie i polityka cenowa, ubezpieczenie i gwarancja zwrotu kosztów ⁽³⁹⁾. Choć terminy doręczenia w przypadku poszczególnych rodzajów usług dostaw ekspresowych mogą się od siebie różnić (w przeciwieństwie do różnic pomiędzy usługami ekspresowego doręczenia przesyłek a usługami dostaw odroczonej), Komisja doszła niedawno do wniosku, że takie różne usługi nie stanowią odrębnych rynków produktowych, lecz są segmentami szerszego rynku usług ekspresowych ⁽⁴⁰⁾.
- (39) W świetle powyższego Urząd stwierdza, do celów niniejszej decyzji, że istnieje odrębny rynek produktów dla ekspresowego doręczania przesyłek i towarów do przedsiębiorstw w Norwegii.

1.3.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (40) W 2013 r. udział Norway Post w rynku w odniesieniu do krajowego rynku dostaw ekspresowych wyniósł około 28 % pod względem wartości, natomiast udział w rynku PostNord wyniósł 33 %, zaś udział Jetpak – 11 % i Schenker – 12 %. Udział w rynku Norway Post maleje od roku 2011. Kilka przedsiębiorstw międzynarodowych jest aktywnych na tym rynku. Wielu klientów organizuje procedury przetargowe przed podpisaniem umów z dostawcami usług ⁽⁴¹⁾. Uwzględniając powyższe czynniki, oraz zgodnie z oceną i wnioskami norweskiego organu ds. konkurencji ⁽⁴²⁾, Urząd stwierdza, że krajowy rynek ekspresowych dostaw przesyłek bezpośrednio podlega konkurencji.

⁽³⁵⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 119 i 121.

⁽³⁶⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 6.

⁽³⁷⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 53–54.

⁽³⁸⁾ Decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 21 i 22; decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 50–53; decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 188–219. Zob. także decyzja Komisji 2013/154/UE, pkt 9; decyzja Komisji 2010/142/UE, pkt 11; decyzja Komisji 2009/46/WE, pkt 19; i decyzja Komisji 2007/564/WE, pkt 19.

⁽³⁹⁾ Decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 21.

⁽⁴⁰⁾ Decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 220–226.

⁽⁴¹⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 134–147.

⁽⁴²⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 6.

1.4. Rynek ekspresowych dostaw przesyłek – o zasięgu międzynarodowym (w tym przesyłek przychodzących i wychodzących)

1.4.1. Rynek właściwy

- (41) Wnioskodawca jest zdania, że istnieje odrębny rynek dla ekspresowego transportu przesyłek i towarów do i z Norwegii ⁽⁴³⁾. Wyznaczenie takiego rynku jest również zgodne z praktyką decyzyjną Komisji ⁽⁴⁴⁾. Komisja rzeczywiście podtrzymała, że międzynarodowe doręczanie przesyłek obejmuje odbiór, międzynarodowy transport i doręczanie przesyłek za pośrednictwem całkowicie innej sieci dystrybucji ⁽⁴⁵⁾. Usługi ekspresowych dostaw międzynarodowych wymagają znacznie większej liczby miejsc przeznaczenia, konkretnej i skomplikowanej logistyki, większej ilości wykwalifikowanych pracowników oraz zdolności do radzenia sobie z dodatkowymi wymogami regulacyjnymi. Nawet jeżeli niektóre przedsiębiorstwa działają zarówno na rynku krajowym, jak i na rynkach międzynarodowych dostaw ekspresowych, prowadzą one na ogół oddzielnie zorganizowaną działalność. Zatem z perspektywy dostawcy sprzedaż, marketing i działalność w odniesieniu do usług doręczeń ekspresowych na poziomie międzynarodowym i na poziomie krajowym znacznie się od siebie różnią ⁽⁴⁶⁾. Ekspresowe dostawy na poziomie międzynarodowym różnią się od ekspresowych dostaw o zasięgu krajowym także ze względu na krajowy charakter infrastruktury ⁽⁴⁷⁾.
- (42) W świetle powyższego Urząd stwierdza, do celów niniejszej decyzji, że istnieje odrębny rynek produktów dla międzynarodowych ekspresowych dostaw przesyłek.

1.4.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (43) Udział Norway Post w rynku międzynarodowych ekspresowych dostaw przesyłek wyniósł w 2013 r. 4,4 % pod względem wartości, natomiast udział w rynku jego silnych konkurentów – największych międzynarodowych przedsiębiorstw – wynosił: w przypadku DHL – 38 %, TNT – 21 % i w przypadku UPS – 19 % ⁽⁴⁸⁾. Udział w rynku Norway Post jest niski w porównaniu z udziałem w rynku jego konkurentów i zmniejszył się od 2011 r. Uwzględniając powyższe czynniki, oraz zgodnie z oceną i wnioskami norweskiego organu ds. konkurencji ⁽⁴⁹⁾, Urząd stwierdza, że rynek międzynarodowych ekspresowych dostaw przesyłek bezpośrednio podlega konkurencji.

1.5. Spedycja drogą lądową – ładunki drobnicowe/ładunki zbiorcze

1.5.1. Właściwy rynek produktowy

- (44) Wnioskodawca twierdzi, że istnieje odrębny rynek dla spedycji w przypadku ładunków drobnicowych, odnoszący się do dystrybucji towarów o masie od 35 kg do 2,5 t, które są obsługiwane za pośrednictwem sieci terminali. Według wnioskodawcy transport termiczny i transport masowy należy wykluczyć z tego rynku ⁽⁵⁰⁾.
- (45) Wnioskodawca odróżnia transport przesyłek B2B od transportu ładunków, ponieważ transport ładunków wymaga stosowania innych urządzeń przeładunkowych niż doręczanie przesyłek, którymi zwykle zajmuje się w sortowniach umożliwiających obsługę dużych ilości przesyłek o ograniczeniach wagowych wynoszących od 30 do 35 kg, w sposób zautomatyzowany oraz w standardowych wielkościach. Transport ładunków obejmuje zaś z

⁽⁴³⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 23 i 148.

⁽⁴⁴⁾ Decyzja Komisji COMP/M.2908 z dnia 21 października 2002 r. w sprawie Deutsche Post/DHL (II), pkt 10–18; decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 22; decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 54–57; i decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 165–187. Zob. także decyzja Komisji 2013/154/UE, pkt 9; i decyzja Komisji 2007/564/WE, pkt 19.

⁽⁴⁵⁾ Decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 55.

⁽⁴⁶⁾ Decyzja Komisji COMP/M.3971 z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Deutsche Post/Exel, pkt 22.

⁽⁴⁷⁾ Decyzja Komisji COMP/M.2908 z dnia 21 października 2002 r. w sprawie Deutsche Post/DHL (II), pkt 12.

⁽⁴⁸⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 150–151.

⁽⁴⁹⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 6–7.

⁽⁵⁰⁾ Norway Post definiuje transport termiczny jako transport towarów o określonej temperaturze (tzn. niskiej), dokonywany z wykorzystaniem specjalnie wyposażonych pojazdów, objęty specjalnymi cenami i organizowany na trasach specjalnych częstego użycia (wniosek Norway Post s. 29). Norway Post definiuje transport masowy jako transport towarów niezapakowanych, często w postaci ciekłej, gazowej lub granulatu, nienadających się do transportu wraz z innymi rodzajami towarów (np. żwir, ziemia, nawóz, ropa naftowa i gaz), wymagających użycia specjalnych pojazdów, takich jak specjalnie wyposażone cysterny lub samochody ciężarowe z otwartymi naczepami/wywrotkami (pismo Norway Post z dnia 13 maja 2015 r., dokument nr 757562).

reguły większe i cięższe towary, które wymagają stosowania specjalnych urządzeń przeładunkowych (takich jak wózki widłowe itp.). Ponadto transport ładunków podlega innym modelom wyceny niż doręczanie przesyłek, co często skutkuje niższymi cenami w przypadku dostaw ładunków ⁽⁵¹⁾.

- (46) Ponadto wnioskodawca uważa, że rynek transportu ładunków można podzielić na rynek ładunków drobnicowych/ładunków zbiorczych oraz rynek cięższych ładunków lub tzw. ładunku częściowego. To rozróżnienie opiera się na różnicach w cenie, lecz przede wszystkim wynika z faktu, że ładunki te wymagają różnych sieci lub infrastruktury w zakresie transportu i przeładunku. Do obsługi ładunków drobnicowych lub ładunków zbiorczych wymagana jest sieć terminali, gdyż ich obsługę prowadzi się w terminalach, natomiast ładunki częściowe wymagają posiadania zróżnicowanego zaplecza pojazdów, ponieważ takie ładunki są na ogół przesyłane bezpośrednio od nadawcy do odbiorcy.
- (47) Komisja nie przyjęła ostatecznego stanowiska w sprawie definicji rynku właściwego w odniesieniu do usług spedycji, w wielu przypadkach dokonała jednak rozróżnienia pomiędzy usługami doręczania przesyłek i usługami spedycji z uwagi na wagę, kształt i sprzęt niezbędny do przeładunku (usługi doręczania przesyłek są ukierunkowane na obsługę dużej ilości produktów o ograniczonej wadze i standardowym kształcie, a ujednoczone sposoby przeładunku i transportu mają pozwalać osiągać niskie koszty jednostkowe) ⁽⁵²⁾. Spedycja została zdefiniowana we wcześniejszej praktyce Komisji jako organizacja transportu przesyłek (ewentualnie włącznie z usługami pomocniczymi takimi jak odprawa celna, składowanie, obsługa naziemna) w imieniu klientów zgodnie z ich potrzebami ⁽⁵³⁾.
- (48) Dodatkowo w decyzji o wyłączeniu na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE Komisja dokonała rozróżnienia pomiędzy rynkiem usług związanych z towarami lekkimi, definiowanym jako transport pojedynczych przesyłek w jednostkach transportu o wadze od 35 kg do 2,5 t, a rynkiem usług spedycji, oznaczającym usługi transportowe w zakresie ciężkich ładunków kontenerowych, powyżej 5 t, lub ciężkich ładunków kontenerowych o wadze od 2,5 do 5 t ⁽⁵⁴⁾. Uzasadnienie wydaje się być zgodne z decyzją Komisji w sprawie łączenia przedsiębiorstw, w której dalszego podziału w ramach spedycji drogą lądową dokonano zgodnie z kategoriami „ładunek częściowy lub zbiorczy”, „ładunek częściowy” i „ładunek pełnopojazdowy”. Kategorię „ładunek częściowy lub zbiorczy” zdefiniowano jako wszystko, co jest większe od paczki, ale waży mniej niż 2 t, natomiast kategorię „ładunek częściowy” określono jako ładunek powyżej 2 t aż do ładunku pełnopojazdowego. „Ładunek pełnopojazdowy” obejmuje każdy ładunek, który zajmuje całość samochodu ciężarowego. Komisja stwierdziła, że różne wymogi dotyczące przeładunku wskazują na istnienie odrębnych rynków produktowych, ze względu na inną infrastrukturę i uczestników rynku. Ostatecznie Komisja uznała, że dokładne rozgraniczenie rynków nie było konieczne, ponieważ nawet w świetle najwęższej możliwej definicji rynku, nic nie wskazywało, by strony miały się stać dominujące ⁽⁵⁵⁾.
- (49) Chociaż Komisja rozważała dokonanie dalszego podziału usług spedycyjnych ze względu na rodzaj operacji – na krajowe i międzynarodowe usługi spedycyjne – jak również według sposobów spedycji: transportem drogą lotniczą, lądową i morską ⁽⁵⁶⁾, Urząd uznał, że w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne rozgraniczenie właściwych rynków produktowych bardziej szczegółowe niż w definicjach przedstawionych powyżej. Podobnie rozważanie transportu masowego i transportu termicznego oddzielnie lub jako części rynku spedycji ładunków drobnicowych nie wpłynie na ocenę końcową, w związku z czym do celów niniejszej decyzji nie dokonuje się dalszego rozróżnienia, a dokładną definicję właściwego rynku można zatem pozostawić otwartą.

1.5.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (50) W 2013 r. udział Norway Post w rynku spedycji ładunków drobnicowych wynosił pod względem wartości 10 %, natomiast udział Schenker – 13 % i PostNord – 12 %. Udział Norway Post w rynku był stabilny w latach 2011–2013. Podobna tendencja dotyczyła jego głównych konkurentów ⁽⁵⁷⁾. Dodatkowo na rynku tym aktywnych jest wiele dużych przedsiębiorstw międzynarodowych, które wywierają wyraźną presję konkurencyjną na Norway

⁽⁵¹⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 23 i 26.

⁽⁵²⁾ Decyzja Komisji IV/M.1513 z dnia 1 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/Danzas/Nedlloyd, pkt 10; decyzja Komisji IV/M.1549 z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/ASG, pkt 10; decyzja Komisji COMP/M.2908 z dnia 21 października 2002 r. w sprawie Deutsche Post/DHL (II), pkt 10; i decyzja Komisji COMP/M.6570 z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie UPS/TNT Express, pkt 159–164.

⁽⁵³⁾ Decyzja Komisji COMP/M.1794 z dnia 7 lutego 2000 r. w sprawie Deutsche Post/Air Express International, pkt 8 oraz decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 108–110.

⁽⁵⁴⁾ Decyzja Komisji 2007/564/WE, pkt 20.

⁽⁵⁵⁾ Decyzja Komisji IV/M.1549 z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/ASG, pkt 11–13. Zob. także decyzja Komisji COMP/M.1513 z dnia 1 lipca 1999 r. w sprawie Deutsche Post/Danzas/Nedlloyd, pkt 11, ostatnie zdanie.

⁽⁵⁶⁾ Dodatkowo Komisja argumentowała, że spedycję drogą lądową można podzielić na spedycję kolejową i drogową. Zob. decyzja Komisji COMP/M.1794 z dnia 7 lutego 2000 r. w sprawie Deutsche Post/Air Express International, pkt 8–11 oraz decyzja Komisji COMP/M.5152 z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie Posten AB/Post Danmark A/S, pkt 108–110.

⁽⁵⁷⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 166 i 168.

Post. Uwzględniając powyższe czynniki, oraz zgodnie z oceną i wnioskami norweskiego organu ds. konkurencji ⁽⁵⁸⁾, Urząd stwierdza, że rynek spedycji ładunków drobnicowych bezpośrednio podlega konkurencji.

1.6. Spedycja drogą lądową – ładunek częściowy

1.6.1. Właściwy rynek produktowy

- (51) Zgodnie z argumentami przedstawionymi w sekcji 1.5.1 wnioskodawca twierdzi, że istnieje odrębny rynek spedycji ładunków częściowych, odnoszący się do dystrybucji towarów o wadze większej niż 2 do 2,5 t, których nie obsługuje się w terminalach, ale raczej przewozi z wykorzystaniem transportu drogowego lub kolejowego bezpośrednio od nadawcy do odbiorcy. Wnioskodawca również i w tym przypadku podnosi, iż transport termiczny i transport masowy należy wykluczyć z definicji tego rynku ⁽⁵⁹⁾.
- (52) Bez względu na to, czy właściwy rynek produktowy zostanie określony w sposób ścisły lub szeroki, ocena końcowa pozostanie niezmienną. W związku z tym Urząd stwierdza, że bardziej dokładne wyznaczanie właściwych rynków produktowych niż w definicji wskazanej powyżej nie jest konieczne. Urząd oceni, czy Norway Post jest bezpośrednio narażone na konkurencję na rynku spedycji ładunków częściowych, z wyłączeniem transportu termicznego i transportu masowego.

1.6.2. Bezpośrednie podleganie konkurencji

- (53) Udział w rynku spedycji ładunków częściowych wynosił dla Norway Post 16 % pod względem wartości w 2013 r., natomiast udział Schenker – 11 % i PostNord – 9 %. Udział w rynku Norway Post nieznacznie malał od roku 2011. Dodatkowo na rynku tym aktywnych jest wiele dużych przedsiębiorstw międzynarodowych, które wywierają wyraźną presję konkurencyjną na Norway Post ⁽⁶⁰⁾. Zgodnie z oceną i wnioskami norweskiego organu ds. konkurencji ⁽⁶¹⁾ Urząd stwierdza, że powyższe czynniki należy uwzględnić jako dowód na to, iż rynek spedycji ładunków częściowych bezpośrednio podlega konkurencji.

IV. WNIOSKI

- (54) W świetle wymienionych powyżej wskaźników warunek bezpośredniego podlegania konkurencji określony w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE jest spełniony w odniesieniu do następujących usług świadczonych w Norwegii:
- a) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami (w skali kraju);
 - b) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami (międzynarodowe przesyłki wychodzące);
 - c) ekspresowe (w 1 dzień/w ciągu nocy) doręczanie przesyłek (w skali kraju);
 - d) ekspresowe doręczanie przesyłek (o zasięgu międzynarodowym, w tym przesyłek przychodzących i wychodzących);
 - e) spedycja drogą lądową (ładunki drobnicowe/ładunki zbiorcze);
 - f) spedycja drogą lądową (ładunki częściowe).
- (55) Jako że warunek nieograniczonego dostępu do rynku uznaje się za spełniony, dyrektywa 2004/17/WE nie ma zastosowania w sytuacji, gdy podmioty zamawiające udzielają zamówień mających umożliwić świadczenie usług wyszczególnionych w motywie (54) lit. a) do f) na terenie Norwegii, ani gdy organizowane są konkursy na prowadzenie takiej działalności w Norwegii.
- (56) Niniejsza decyzja opiera się na informacjach przedłożonych Urzędowi. Decyzja ta może ulec zmianie, jeżeli nastąpią istotne zmiany stanu prawnego i faktycznego, które spowodują, że warunki stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE nie będą już spełnione.

⁽⁵⁸⁾ Zob. stanowisko norweskiego organu ds. konkurencji z dnia 29 stycznia 2015 r. (dokument nr 746121), s. 7.

⁽⁵⁹⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 23.

⁽⁶⁰⁾ Zob. wniosek Norway Post, s. 183–195.

⁽⁶¹⁾ Zob. przypis 58.

- (57) Niniejszą decyzję przyjmuje się wyłącznie w celu przyznania wyłączenia na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE, bez uszczerbku dla stosowania przepisów dotyczących konkurencji.
- (58) Niniejsza decyzja nie wyklucza możliwości stosowania przepisów EOG dotyczących zamówień publicznych w dziedzinach, które nie są objęte zakresem jej zastosowania. W tym kontekście przypomina się także, że zamówienia publiczne obejmujące kilka rodzajów działalności są traktowane zgodnie z art. 9 dyrektywy 2004/17/WE. Oznacza to, że kiedy podmiot zamawiający udziela zamówień „mieszanych”, tzn. zamówień służących do prowadzenia zarówno działalności wyłączonej ze stosowania dyrektywy 2004/17/WE, jak i działalności niewyłączonej, należy uwzględnić rodzaje działalności stanowiące główny przedmiot zamówienia. W przypadku takich zamówień mieszanych, jeżeli celem jest zasadniczo wsparcie rodzajów działalności, które nie zostały wyłączone, należy stosować przepisy dyrektywy 2004/17/WE. Jeżeli określenie głównego rodzaju działalności będącego przedmiotem zamówienia nie jest obiektywnie możliwe, zamówienia udziela się zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 9 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/17/WE.
- (59) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu EFTA ds. Zamówień Publicznych.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Akt, o którym mowa w pkt 4 załącznika XVI do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym określający procedury przyznawania zamówień publicznych w sektorze usług użyteczności publicznej (dyrektywa 2004/17/WE), nie ma zastosowania do zamówień przyznawanych przez podmioty zamawiające i mających umożliwić świadczenie następujących usług w Norwegii:

- a) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami (w skali kraju);
- b) standardowe doręczanie przesyłek między przedsiębiorstwami (międzynarodowe przesyłki wychodzące);
- c) ekspresowe (w 1 dzień/w ciągu nocy) doręczanie przesyłek (w skali kraju);
- d) ekspresowe doręczanie przesyłek (o zasięgu międzynarodowym, w tym przesyłek przychodzących i wychodzących);
- e) spedycja drogą lądową (ładunki drobnicowe/ładunki zbiorcze);
- f) spedycja drogą lądową (ładunki częściowe).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Norwegii.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 lipca 2015 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Helga JÓNSDÓTTIR

Członek Kolegium

Markus SCHNEIDER

p.o. Dyrektor